

Piatok 15.6. 2012 Shriempie na diéte a 10. výročie svadby

Ešte stále mi myká kútikmi úst, keď si spomeniem na utorkovú prehliadku u pediatričky. Arlan mal presne 8 týždňov a v zhone som ráno naháňala Millu z postele. Najprv boj o vyzlečenie sa z pyžama, čo zakaždým sabotuje. Potom boj a plač kvôli oblečeniu, lebo všetko musí sedieť. Gat'ky ladiť s ponožkami a nohavice s tričkom. A aj keď je vonku iba 15 stupňov, Milla si nedá vyhovoriť, že v krátkych rukávoch jej bude zima. No, a nakoniec neustále napomínanie do jedla, aby sa naraňjkovala. Ak by nezjedla, tak do hodiny môžem rátať s výbuchmi hnevu od hladu. Čoho som sa chcela pri návšteve pediatričky ušetriť. Milla si na raňajky vyberá: párky so šunkou....a :., Keď to zjem, tak si prosím salámu.“ To je jej jedlo číslo 1. na raňajky, obed i večeru.

Do toho mi vysmiatey tato kričí: „Pokoľ. Čo sa stresuješ, veď si vo Francúzsku. Tu nechodí nikto na čas.“ Mám chuť niečo chytiť a ovaliť ho tým, alebo aspoň mu dopriať 1 deň, *kedy by mal stihnúť spacifikovať ráno Millu, nakojiť Arlana, oboch vychystať, ísť k lekárke na štepenie, celé doobedie nosiť úbohého pacienta v náručí, po ceste nakúpiť, chytro navariť obed, hučať do Milly, že ho treba zjesť, lebo bude hladná v škole, potom ju tam chytro zaniest, ďalej nosiť Schriempieho v šatke, vyzdvihnúť Millu zo školy, utekať na vlak a stihnúť kurz francúzštiny, večer o 21.00 sa doplaziť domov, okúpať Arlana, uložiť ho spať, spratať bodrel v kuchyni a upratať celý byt. Končím o polnoci. Vtedy sa prihlasuje manžel, ktorý má zasadne chuť sa rozprávať po polnoci. O 1.00 ledva držím oči otvorené, Schriempie sa pomazná s prsom a odchádza do riše spánku. Ja odkvácavam, aby som o pár hodín vstala a kolotoč sa opakoval.*

Ale si zahryznem do jazyka a asertívne sa vyjadrím: „Aj ma chceš ešte viac popudiť, pokračuj. Už som dosť naštartovaná.“ Tato zamkne ústa na kľúč a odchádza „na dovolenku“ do práce.

Pediatrička nás víta s úsmevom. Na Arlana to nezaberá a pri jej prvom dotyku spúšťa sirénu. „Olala, no to je ale tlsté dieťa. Nemal by toľko jesť, skúste ho trochu obmedzovať,“ je jej prvá poznámka. Čistá váha po pokakaní sa (asi jej to chcel hneď vytmaviť, tak jej aspoň okakal lehátko) 5,6 kg. Dĺžka 58 cm. Naša Krevetka za 2 mesiace takmer zdvojnásobila hmotnosť. S malou dušičkou sa chválím: „Už som ho obmedzila, vďaka cumľu vydrží teraz aj 4 hodiny, predtým pil každé 2. Ako ho mám obmedziť?“ Ale to sa už doktorka rozčuľuje, že som si nevšimla, že moje dieťa potrebuje už väčšie plienky. V taške som si totižto nechala ešte tú, z prvej návštevy, kedy mal iba mesiac a nosil najmenšie. Teraz už nosí 3. Trápne sa omyl snažím vysvetliť, ale staršia pani si rozpráva svoje:

„Mamička, možno máte rada tangáče, ale bikiny nie sú pre bábätká.“ Nasledovali 2 injekcie, každá do 1 stehna a ordináciu sme opúšťali s revom hodným paviána. Ešte mi treba vyzdvihnúť mastičku, čo mi predpísala na mliečne chrasty, ktorých má plnú hlavu. Ešteže nás nevidela pred týždňom, kedy mal aj tvár ako červený brúsny papier. Mokvajúce chrasty mal dokonca aj v ušiach.

Dnes je 10. výročie našej svadby. Príde mi, že som stále taká istá ako pred tými 10 rokmi, teda ak neberiem do úvahy vrásky okolo očí a popudlivejšie reakcie. Som už taká stará? Nedávno sa ma to spýtala Milla: „Mami, a ty si už stará?“ Hm, čo sa dá na to odpovedať. „Nie, ešte nie som. Keď budem stará, nebudem mať zuby. Pamätáš si, ako sme o tom hovorili? Ujo doktor mi dá potom umelé, čo sa dajú vyberať, ako tej stareнке v Madagaskare, keď jej lev dal facku a vyleteli jej von.“ Milla si ma podozrievavo prezerá a zakončuje: „To je pravda, ešte ich máš a nedajú sa vybrať.“

Poobede skypujem s kamarátkou Christine z Nemecka. Arlana pritom kojím, Milla vedľa mňa tlačí do nočníka. Jej Helenka sa zúfalo dožaduje pozornosti a Ana sa práve zobudila a štvornožkuje okolo. 10 rokov vydatá, komentujeme a zároveň sa medzi utišovaním detí smežeme, že sme ako „Zúfale manželky“. Obe nevyspaté a unavené, obe bojujúce s rovnakými problémami tvrdohlavého vytrvalého potomka. Obe túžiace po skutočnej, nie len „materskej“ dovolenke. Aspoň na pár hodín, aby som dnes výročie svadby a následnú romantickú večeru v reštaurácii neabsolvovala s oboma deťmi, iba s manželom.

...nakoniec sa romantická večera konala. Suseda, Monica, mi navrhla, že postráži večer Millu. Aspoň sa baby spolu prehrajú. A tak som čakala, kým sa tato dovalí z práce. Prišiel o 19.30 s kyticou ruží a malým balíčkom. Dostal tip od svojho minulého šéfa a kúpil mi „zákusok, na ktorý by som sa obyčajne chodila iba dívať do výkladu“. Zlatý, ešteže nie je typ, čo by ma buzeroval za kazenie si línie. Pochutnávame si ňom obaja. Za 5 minút som bola oblečená, namaľovaná a v ušiach som mala náušnice, čo mi kúpil pred rokom. V jednej ruke Arlana a druhou som rýchlo šikovala Millu k túžobne očakávajúcim susedám. Ignorujem fľak od mlieka na pleci. Shriempie zalomil hneď po naštartovaní motora a nevyrušoval ho ani dažď, čo sa spustil. Po krátkom zvažovaní sme skončili znovu v reštike ako naposledy a dávame si pizzu s vínom.

10 rokov. Dívam sa mu do očí. Sú stále také isté. Znovu a znovu objavujem malé bledomodré kryštáliky v tmavomodrých očiach. Okolo má vejáriky vrások a pôsobí unavene. Možno je to niekoľkodňovým strniskom a možno nočným stávaním. Smeje sa a ja spoznávam tie iskričky, ktoré mi pred 14 rokmi učarovali. Stále má chlapčenský úsmev. Kto vie, aké to bude po 20, 30 rokoch. Bavíme sa o uplynulých desiatich rokoch. O tom, či sme šťastní, spokojní, či by sme niečo zmenili a čo príde o pár rokov, kam pôjdeme. Navzájom si hovoríme, z čoho sme sklamaní a kde stále bojujeme a zlyhávame. O tom, aké je to náročne byť rodičom. Arlan sa sem-tam pomrví, ale spí celý čas. Asi cíti, že teraz nesmie vyrušovať. 2 hodiny preleteli a my sa musíme vrátiť do reality, Milla nás čaká...

Ça fait neuf ans et trios cent soixante-cinq jours que nous sommes mariés. Ou dix ans ? Dix merveilleuses années, qui s'étaient écoulées comme dans un rêve; pleines d'intenses journées de travail partagés, de matinées tendres set de délicieuses soirées de détente. Des jours et des jours d'entente, des années et des années de bonheur. Combien de temps encore durera ce petit miracle?

PROVENSÁLSKO

Sobota 23.6. 2012 Nekonečná cesta na juh

Do Provensálska sme vyrážali v piatok o 3.00 ráno. Auto praská v švíkoch, no, nezabudli sme nič. Máme dokonca aj vaničku pre Shriempieho. Tatovi som kúpila colu, aby tých 900 km zvládol. Keď sa mu po 300 km začalo zívvať, zistila som, že bola bez kofeínu.

Deti spali až do 8.00 a o chvíľu sme mali 1. zastávku v starobyľom mestečku Sisteron, s opevneným hradom na kopci. Na skalách okolo mestečka sa manifestovala neskutočná sila tvarovania zemského povrchu, kedy boli skaly vytlačené až do vertikálnej polohy. Z hora sme zbadali kúpalisko uprostred mestečka a Milla si už nedala nič vyhovoriť. Tie 2 hodky schladenia padli dobre všetkým. Teplota, skoré vstávanie a dlhá cesta spravili svoje s každým z nás. S. neustále zvyšoval hlas na Millu, ktorá sa rozhodla ignorovať každé pekné slovo. Aby toho nebolo málo, bola som nervózna i ja. A tak sme si pár krát vymenili názory všetci traja. Arlan do toho sem-tam zareval neutišujúcim plačom. Upokojili sme sa aj na ďalšej zástavke – obrovských skalách s názvom Les Mees. Nevie, či to bolo nádhernou scenériou, spiacimi deťmi alebo chutným melónom, ktorým som sa napchávala. Do cieľa dňa, dedinky La Roque

Esclapon, nám už ostávala iba nejaká hodinka. Jastrili sme po každej fialovej farbe popri ceste. Sme v oblasti levanduľových polí a našli sme až 1, aj to ešte nekvitlo. Do cieľa, kde som pred 13 rokmi absolvovala letnú stáž, sme dorazili okolo 19.00. Laurance sa nezmenila, tak isto ako celá dedina, až na farbu vlasov a chĺpkov na tvári. Pamätám si, ako si ich odfarbovala peroxidom – fúziky nad hornou perou, a vytrhávala – na brade. Ubytovala nás v pripravenej izbe a veľmi sa nezdržala. Neskôr prišiel Christoph. „Už musí mať aspoň 50,“ rozmýšľala som. Ich syn Lukas bol jeho dokonala 6-ročná kópia. Tú noc sme spali ako zarezaní. Aj Arlan, zobudila ma až bolesť v prsiach a mokrá plachta od otečeného mlieka.

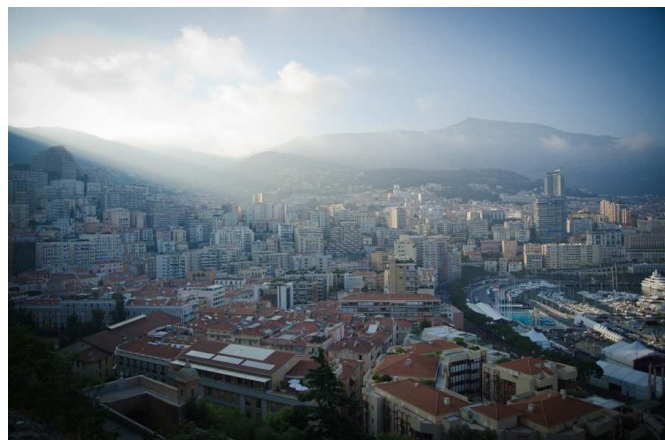

Ráno sa vstávať nechcelo, teda minimálne nie mne. S tatom sme sa dohodli, že v rámci zachovania si pohody a nestratenia nervov, zvolíme na Millu taktiku: „keď neješ, nechaj tak, ty budeš hladná“. Počas 1. dňa to celkom zaberalo, jedla to, čo chcela, ale nedostala žiadnu sladkosť. Večer sama od seba zobronila o jedlo. Cez deň nás v Cannes prekvapili neskutočné horúčavy do 35°C (šok v porovnaní s upršaným Parížom), tak sme boli dosť dlho na pláži. Pôvodne sme mali na dnes iný plán, ale teploty nás donútili ho pozmeniť. Mám spálené plecia. Milla sa vybehala vo vlnách a Shriempie sa buď potil v tieni, alebo sa bezzubo usmieval. So západom slnka sme sa prešli po chodníku slávy pred Palácom, kde sa odovzdávajú palmy za filmy. Neskôr sme sa ešte pomotali historickými uličkami. Mám pocit, že tu bola najväčšia koncentrácia amerických turistov. Možno to bolo tým, že sa končil Festival odovzdávania levov.

Z Cannes sme si to struhli do Monaca. Malý štátik sa v ničom nelíšil od francúzskeho brata. Hornaté pobrežie je husto posiate domčekmi a domami. Skalité kopce sa prudko zväžajú sa zámožnému moru. Vyšliapali sme ku kráľovskému palácu, kde sa práve pripravovalo nejaké kultúrne predstavenie. Milla sa vytancovala pri napodobňovaní dievčat v tradičných odevoch. Kúpili sme jej nové šľapky Hello Kitty, tak krepčila odušu.

Ani nevieme ako a ocitli sme sa v Taliansku. A to nás navigácia vôbec neupozornila. Pôvodne tam tato nahodil najbližší kemp od mesta Menton, čo sa nachádza hneď vedľa Monaca.. A šup, kemp bol na opačnej strane hraníc. Paráda, nemáme so sebou žiadne doklady pre deti... Tato chytrý postavil náš nový 4-miestny stan a už všetci ležíme. Každý má svoju nafukovaciu karimatku a spacák (aj keď ho vôbec nie je treba). Vďaka priestoru sa môžeme rozvalovať a Milla môže cestovať po celom stane bez toho, že by nás ukopala.

Nedeľa 24.6. 2012 Menton a dedinka na nedostupnej skale

Noc v stane prebehla bez problémov. Arlan mal svoje pravidelné kakanie o 5.00 a pokrstil stan, keď som ho nestihla zakryť pri čúraní. Doobedie sme strávili na pláži v mestečku Menton, s typickými farebnými domčekmi nad morom. Ani teplota 35 stupňov Millu neodradila od vyskúšania novej sieťky na ryby. Chcela ich chytať odušu, a keď sa jej nedarilo, v amoku treskla sieťku o hladinu, sadla na kameň a dirigovala mňa, čo mám chytiť. Samozrejme, že som nechytla ani jednu rybu, to by musela byť chromá, aby sa mi to podarilo. Ale ulovila som jej 2 krevety, pár krabov pustovníkov a malého kraba. Ešteže som mala chrbát hrubo natretý krémom. Využila som čas, kedy sa Milla zabávala a odkočíkovoala som sa do centra, kde boli práve blšie trhy. Môj najväčší úlovok boli 2 páry topánok pre Shriempieho za 10 Euro.

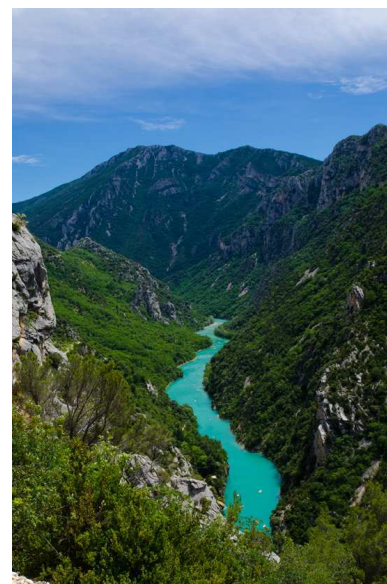
Na obed sme zakotvili v čínskej reštike a s plnými bruchami sme sa vydali na cestu do kopcov. Zákruty boli nekonečné. Maximálna rýchlosť 30-40 km za hodinu. Rozmýšľala som, kto sa prvý povracia. Už keď som to mala na krajíčku, vynorila sa kamenná dedinka Peillon na nedostupnom kopci. „Páni, tam sa ako vydriapali?“ napadlo ma. Deti aj napriek zákrutám spali ako zarezané, tak sme sa rozhodli, že sa pri nich vystriedame. Najprv šiel tato a keď nadšený scenériou prišiel späť, vybrala som sa na prieskum ja. Dostala som sa až hore, ku kostolíku, keď som začula známu sirénu – Arlan sa zobudil a predpokladala som, že Milla už takisto nespí. Shriempie dostal prso a Milla chcela zmrzlinu. Tak sme zakotvili v luxusnej reštike. Časník na nás vyvalil oči a bolo vidno, že nevie ako zareagovať. Posadil nás do rohu, aby sme príliš nekričali a pokračoval v obsluhu so šampanským. Nejakú sa nám znovu podarilo si s tatom skočiť do vlasov. Dôvod – Milla nechcela kúpenú zmrzlinu. Čo tato ignoroval a chcel ju do nej natlačiť. Po ceste sme si kúpili 10-kilový melón a večer sme všetci traja zaspávali späť v La Roque Esclapon s bruchami ako pavúky.

Pondelok 25.6. 2012 Prdiace rybičky v Gorge du Verdon

Národný park Gorge du Verdon nám pripomína Grand Canyon. S tým rozdielom, že ten americký je hlbší a nie je zelený. Tyrkysová rieka Verdon sa kľukatila medzi skalami cez ktoré sa tiahla úzka cesta s názvom „Route des Cretes“. Ráno sme sa potešili vetru a zubatému slnku, ale aj tak bolo o 10.00 už takmer 30 stupňov. Výhľady nad kaňonom stáli za to. Rieka sa

neskôr vliala do obrovského jazera St. Croix podobnej tyrkysovej farby. Mille prišlo veľké a bola presvedčená, že je to more. Tešila sa na zbieranie mušlí. Vybavená sieťkou sa však najprv musela uspokojiť chytaním kameňov na pobreží. Neskôr chytali s tatom rybičky, ktoré prdeli. Netuším, čo to vlastne chytali. Z vody

bolo počuť hurónsky smiech. Podozrievam tata, že to prdel on a presvedčil Millu, že chytajú prdiace rybičky.... Neskôr si prenajali šliapací člnok. Rybárka bola nadšená zo záchrannej vesty.

Neskôr popoludní nás čakali levanduľové polia na náhornej plošine Valensole. Tato s Millou chrúmali na predných sedadlách čipsy a počúvali soundtrack z filmu Rio. Milla má 2 obľúbené pesničky. Jednu volá „Fufufu“, lebo začína pískaním. Cítila som sa omnoho lepšie. Dnes sme sa kvôli Millinému nejedeniu s tatom nepohádali. Paráda. Myslím, že doterajšia podráždenosť bola spôsobená zmenou a dlhou cestou. Tato si musí zvyknúť na deň s 2 deťmi a bez času pre seba. Najhoršia je kombinácia, keď hladný Shriempie ručí ako jeleň a Milla sa neúnavne niečoho dožaduje.

Levanduľové polia vyzerali ako fialové more. Niektoré polia boli pekne obhospodarované, iné boli zanedbané. Okrem nekonečnej vône bolo všade počuť bzukot pracovitých včiel. Milla sa nevedela kvetov nabažiť. Ak by mohla obtrhala by celé pole.

Golds a dívala sa pri modlitbách na západ slnka. Trochu som bola teraz sklamaná, že farmári ani nemali chuť nejako si sadnúť a pokecať. Brali nás ako ďalších hostí v ich ubytovni. Škoda.

Znovu sme sa večer vrátili k Laurance. Dorazili sme 2.

polovicu melóna pri západe slnka. Ten istý západ, na ktorý som sa dívala, keď som mala 19 a prišla som s nadšením na zahraničnú stáž. Zo stáže bola práca na poli. Od rána do večera, 7 dní v týždni. Moje ilúzie sa vytratili, no tie 2 mesiace som so zaťatými zubami vydržala. Po 1,5 roku korešpondenčného kurzu francúzštiny som bola presvedčená, že mám všetko v malíčku. Realita však bola iná, ale bola to škola do života. Večere som z roboty bývala taká zmorená, že som si zapla (vtedy ešte kazetu) Stinga – Field of

Utorok 26. 6. 2012 Ako som si namiešala vlastný parfum

Grasse – svetové centrum vône, esencií a parfumov. Pamätám si, ako ma Laurance zobrala do originálnej továrni, kde sa mi od úžasu nezavreli ústa pri sledovaní rôznych procesov získavania esencií. Očila som na obrovské medené kade, kde sa lúhovali lupene kvetov, alebo destilovali esencie z rôznych rastlín. K 10. výročiu svadby som dostala 2-hodinový workshop v Galimarde, parfumérie založenej v roku 1747. 2 hodiny na vytvorenie si niečoho, čo by som v obchode nedostala. Tato zobral deti do blízkeho McDonaldu a ja som zasadla za stôl asi so 150 malými fľaštičkami.

Najprv sme mali trochu teórie. Každý parfum pozostáva z 3 častí: hlavy, srdca a základu. Hlava je to, čo človek zacíti ako prvé, teda prvý dojem, ktorý za pár sekúnd pominie. Srdce sa cíti intenzívne hneď na to a je to určitá osobnosť parfumu. No a keď aj srdce pominie, ostane základ, teda to, čo je cítiť aj po pár hodinách. Na začiatok som si mala vybrať 2 z 10 fľaštičiek, na základe čoho sme identifikovali aký typ parfumu vôbec budem vytvárať. Niektoré mi v odpore vyrazili dych a pri 3 som bola na vážkach, ale nakoniec som vybrala 2. Podľa týchto 2 mi slečna v bielom plášti mi vybrala 6 esencií na základ. Mala som si vybrať 3 a podať 4. – vanilkovú. Nakvapkala som ich v určitom pomere do odmerky, preliala do kadičky, zamiešala a papierikom 1.x ovoňala. „Hm, taká nemastná, neslaná. Nevýrazná,“ bol môj prvý dojem.

Nasledovalo srdce. Znovu som dostala 6 vôní a mala som vybrať 3 a následne dodať 3 (zo zvyšných 50), ktoré nekorešpondovali k vybranému základu. Prekrkala som kadičku a namočila papierik. Výsledok: celkom sa dalo, jemná sviežo-kvetinová vôňa. Slečna ma poslala na 10 minút von sa vyvetrať, lebo nás čakala najdôležitejšia časť – hlava. Je fakt, že som bola po pár minútach úplne prefetovaná a ťažko som určovala, čo sa mi páči a čo nie. Znovu som dostala 6 vôní a mala som vybrať 3 a následne dodať 2, ktoré nekorešpondovali k vybranému základu. A tak som čuchala a čuchala. Chcela som mať konečne niečo s oblúbenou fréziou. Kombinovať vône je však neskutočne zložité. Nedá sa vymeniť, nahradiť, odstrániť. Vzrušenie som premiešavala kadičku a namáčala papierik. Prvý pocit? Ťažko povedať. Pripomínalo mi to veľkonočnú voňavku z detstva, ktorú mala babka stále na poličke v kúpeľni. Na obale mala žlté káčatko. Druhý dojem? Celkom príjemná ovocno-bergamonová vôňa. Pripomínala mi osviežovač vzduchu, aj keď trochu drahý. Za 2 hod'ky kreácie som zaplatila 45 euro + 12 euro za flakón, ako si môžem voňavku zobrať bez fľaštičky? Obchodný ťah. Odchádzala som ako hrdá majiteľka parfumu s názvom Provence č. 72958 (ak by som si ho dodatočne chcela objednať. Haha!!!), s podivuhodnou neprovensálskou vôňou. Ale stálo to za to.

Hlava		
Lotos, Exotický Jazmín, Zelené ovocie, Zelený čaj, Frézia	po 5 ml z každej mimo vybraného základu	20-30 ml spolu
Srdce		
Drevnatý základ, Ylang, Magnólia, Lipa, Kokteil ovocia, Oceán	po 5 ml z každej mimo vybraného základu	20-30 ml spolu
Základ		
Zelená ambra, Drevnatý komplex, Jemné pižmo, Vanilka	5, 15, 20, 5 ml	40-60 ml spolu

Nasledovala cesta do Avignonu, kde sme sa po dlhých telefonických dohadovačkách konečne stretli s Poliakmi Janickými. Postavili sme stany, je takmer poľnoc a decká zmorené cestou odľukujú. My sa napchávame melónom. Je fajn mať priateľov.

Streda 27.6. 2012 Predchodca Vatikánu - Avignon

Nášmu tempu sa prispôsobuje asi dosť ťažko. Tato ráno vstal, kúpil bagetu, rýchlo sme sa najedli, zbalili a čakali nastúpení pred stanom. Príde mi to ako bežná rutina. Kasia s Bartekom medzitým naháňali svoje deti a snažili sa presvedčiť Franeka a Antonyho, aby si dali antibiotiká. Majú ich obaja. Keďže ich nechceli, nasledovalo divadlo, aby ich rozosmiali a oni privolili. Keď sa podobným spôsobom pustili do raňajok, tato zavelil nástup do auta a Bartekovi oznámil, že nech nám zavolajú, keď dorazia do centra Avignonu.

A teraz trochu histórie. Provensálsko (okcitánsky Provença, Prouvènço, francúzsky Provence) je historické územie v juhovýchodnom Francúzsku. Pôvodne bolo osídlené Ligurmi, pobrežie od 6. storočia pred Kr. kolonizovali grécki Ióni s centrom v Massalii (Marseille). Od 4. storočia pred Kr. sa tu usádzajú Kelti, v 2.

storočí pred Kr. ovládli časť Provencalska Rimania a založili tu prvú zaalpskú provinciu - Provincia Romana (Gallia Narbonensis), ku ktorej bolo 49 pred Kr. pripojené územie Massalie. Začiatkom 6. storočia územie Provencalska ovládli Ostrogóti a v roku 537 Frankovia. V 8. storočí až 10. storočí boli časté vpády Arabov. V roku 843 Verdunskou zmluvou pripadlo Lotárovi I., 855 kráľovstvo jeho syna Karola Ml., po jeho smrti 863 sa stalo súčasťou Západofranskej ríše. Od roku 879 do 928 bolo Provencalsko nezávislé a v 928 splynulo

s Burgundským kráľovstvom. Avignon založili starovekí Rimania ako centrum provincie Gallia Narbonensis. Do začiatku 14. storočia bol malým mestečkom bez väčšieho významu. Zlom nastal v roku 1309 (vzhľadom na politickú situáciu v Ríme), keď si ho vybral ako svoje sídlo pápež Klement V. Mesto sa stalo do 1377 domovom 7 pápežov, kedy sa pápežská stolica presťahovala späť do Ríma. (V Ríme v rokoch 1328 až 1330, paradoxne, sídlil protipápež Mikuláš V.) Hoci po presídlení pápežov do Ríma v Avignone sídlili ešte protipápeži, mesto ďalej patrilo cirkvi (pápežskému štátu). Do 1791 mesto patrilo cirkvi. Potom ho anektovala novovzniknutá Francúzska

republika. Unikátnou pamiatkou je centrum mesta a tiež opevnený Pápežský palác. Tento komplex gotických budov s múrmi hrubými viac ako päť metrov dali vystavať pápeži v rokoch 1335 až 1364. Postavili ho na obnaženom skalnom výbežku a pôsobí nedobytným dojmom. Po obsadení počas Francúzskej revolúcie sa mnoho rokov využíval ako kasárne a väznica. V súčasnosti slúži ako múzeum.

Naložila som Shriempieho do šatky a vybrala sa na jeho prieskum. Tato s Millou išli medzitým objavovať ihriská a preliezky. Poliaci mali predchodcu Vatikánu v povinnom itinerári, no stratila som ich už po 2 minútach po vstupe. Začula som iba Antonyho výbuch hnevu. Najzaujímavejší bol výklad z prehrávača, lebo inak bol palác prázdny, bez nábytku. Pápeži si žili na vysokej nohe, mali aj vlastnú vínnu pivnicu. Čo sa čudujem, veď boli vo Francúzsku, tu sa pije víno ako voda. Keďže Francúzsko patrilo cirkevne pod katolíckeho pápeža, muselo platiť dane. Na vyzbierané peniaze a klenoty (popríklad iné drahé predmety) bol vyčlenený priestor s názvom „tresor“ – pokladnica. Ak by niekto očakával šporkasku v tvare prasiatka, bol by dosť prekvapený. „Pokladnička“ mala rozlohu rodinného domu s 2 poschodiami. Dokonca mala ešte aj falošnú podlahu na nejaké unikáty. Po opustení paláca som vyšla na priame poludňajšie slnko. Keďže po poľských bratoch nebolo ani slychu, nakojila som Shriempieho na schodoch paláca a čakala.... Keď sa zjavili, ostávalo nám nájsť nejakú reštiku a schlaďiť sa.

Po obede sme sa potúlali uličkami, tato zmákol 6 kopčekov zmrzliny a mne sa podarilo dostať sa do židovskej synagógy. Prekvapilo ma otvorenie verejnosti, normálne sú synagógy neprístupné. Avignonské židovská obec predstavuje cca 600 rodín. Od 1275 zažili segregáciu stredovekého getta.

Uvarení po celom dni sme naskákali v kempe do bazéna. Aj Arlanovi som namočila nohy, ale veľmi sa mu to nepáčilo, tak ako obvykle čučal v tieni, kým som mu robila opičky až do zaspátia. Netušili sme, kde sú Poliaci, lebo mali prísť asi polhodinu po nás. Dokvitli o ôsmej večer, naobliekali deti do plávok a potom zistili, že

bazén je od ôsmej už zavretý. To bolo revúúúúúú, na celý kemp. Tatovo rozhodnutie do ďalšieho dňa – program máme separátny!

Štvrtok 28.6.2012 Rozmanitosť Provencálska

Komárov v podstate ani nie je vidno ani počuť. Preto nechápeme, kedy nás štípu. Čo nás. Ale Milla má riadne fľaky o veľkosti euro mincí po celých nohách. Ráno to konečne vyzeralo na deň pod mrakom. Haha, znovu bolo 34°C. Z naplánovaného odchodu o 8.30 bolo 9.30, aj to sme stihli iba my. Poliaci sa zorganizovali podstatne neskôr. 1. zastávkou bola pôvodná dedinka Bories (preklad – búda zo sušenej skaly). Stávali sa v polovici 18. storočia ako prechodné domovy poľnohospodárov a farmárov. No, pôvodne boli na týchto miestach objavené pozostatky podobných domov Ligurov z neolitickej doby (4 tis. rokov pred Kr.). Slúžili ako vzor pre domy farmárov. Dost' sa podobali na škótske broch-e, aj keď boli omnoho menšie, ale stavané podobnou technikou.

Naša cesta pokračovala dubovo-píniovo-olivovými kopcami. Kde-tu sa zjavil domček. Jedno z údolí ukrývalo čarovnú ríšu. Starobylé opátstvo (od roku 1148) medzi levanduľovými poľami, Abbaye de Senanque. S vôňou levandúľ sme vstúpili do kostola. Čas sa tu akoby vrátil o niekoľko storočí späť. V prednej časti skromného chrámu sedeli oproti sebe cisterciánski (bieli) mníši v bielych habitoch s kapučňami. Zdalo sa, akoby sa ani nedotýkali zeme, ale sa vznášali. Predná loď sa po bokoch rozširovala, čo dávalo možnosť vzniku niekoľkonásobnej ozveny, čo nádherne vyznelo počas ich chválospevov. Až som im

ten pokoj a atmosféru závidela. Žiadny zhon, ruch. Ich hlavnou náplňou sú chorálne modlitby a poľnohospodárska práca – levanduľové polia.

Po omši sme navštívili 1 z najkrajších miest Francie, Gordes. Pár ľudí sa nás už na dovolenke spýtali na Arlanov vek. Väčšinou mu tipujú pol roka. Vždy sa na tom dobre zabavíme. Naša Krevetka má 2 mesiace, ale je to maco. A ako posledné sme videli dedinku Rousillon, oranžový fenomén medzi bielymi skalami. Z nejakého dôvodu, sa tu, na nejakej ploche, ocitla koncentrácia hliny rôznych farieb, od modrej po sýto červenú. Dostala názov okra – najstaršia prášková farba na svete. Večer sme sa doplazili k bazénu. Dnes to stihli aj Poliaci ☺

Piatok 29.6. 2012 Flamingosy

Deň sme začali hádkou. Milla odmietla raňajkovať. Tato ju chcel nasilu napchať, ja som ju chcela nechať hladnú. Kto vyhral? Tato naložil veci a Millu do auta a viac sa so mnou nebavil. Paráda, romantická atmosféra na celý deň. Nerozumím tomu, ako nás to môže toľko rozdeľovať. Namiesto toho, aby sme si užívali čas spolu, si to takto necháme pokaziť. Poliaci kukali ako muchy puk. Samozrejme že to nechápali, ich chlapi zjedia aj klince. Pôvodne sme mali ísť do mesta Arles, na čo som sa tešila, a neskôr pokračovať do Camarque – barinatého národného parku nachádzajúceho sa medzi deltami veľkého a malého Rhonu. Tato zavelil: „A do žiadneho Arles-u nejdeme.“ Tak plynula 2-hodinová cesta v tichosti.

Scenéria sa po hodine zmenila na savany

a všade bolo vidno typické biele kamarské kone. Zastavili sme sa v ornitologickom parku, kam sa na leto sťahujú mnohé vtáky, vrátane afrických plameniakov. A tých tam bolo neúrekom. Natolko si

zvykli na ľudí, že sa k nim dalo priblížiť na 5 metrov. Dozvedela som sa, že ružovú farbu malú z karotenoidov zo stravy. Milla híkala a vykrikovala: „Tatuško, pozri, flamingosy.“ Na pamiatku dostala ružové pero s plameniakom. Po chvíľke prestalo písať.

Nedeľa 1.7. 2012 Tam, kde si Van Gogh odfikol ucho

amfiteátra využilo ako obranné a ochranné a v strede sa vybudovali domy. Po rekonštrukcii v 19. storočí vyzerá tak, ako teraz.

Neskôr sme sa prešli miestami, kde sa utiahol Van Gogh a kde si ufikol ucho. Aj keď nové štúdie ukazujú, že mu ho odsekol mečom jeho najlepší kámoš Gauguin počas hádky. No, čo, mal to tam pekné. Minimálne nádvorie. Bolo plné

Čas sa kráti. Včera sme sa nakoniec dostali do Arles – najdôležitejšieho rímskeho mesta v Provencalsku. Pôvodne bolo osídlené Ligurmi, neskôr Keltmi a v 2. storočí p.n.l. bolo venované veteránom 6. légie. Rimania si ho pretvorili na svoj obraz. Kamenné divadlo a amfiteáter sú dedičstvom UNESCOa. Arlanovi sa nejako nepáčili, lebo počas ich návštev plakal, že sa nedal utíšiť. Zaujímavosťou je, ako vyzeralo mesto v stredoveku. Múry

farebných kvetín ako jeho obrazy. Z Arles to bolo na skok do soľných kopcov na pobreží. Fúkal však taký silný vietor, že ja s Arlanom sme ani nevyliezli z auta.

Celý deň som sa cítila nanič. Bolela ma hlava, svaly na šiji a oči mi šli vyliezť z jamôk. Večer sa pridala teplota, triašky a bolesť žalúdka. Každé 4 hodiny som do seba ládovala paracetamol.

Dnes sme sa už iba rozlúčili s morom. Ako na objednanie bolo zamračené. Ideál na 900 km späť. Po ceste sme sa zastavili najprv v pôvodne keltskom Orange. V 16. storočí sa stal vlastníctvom holandských protestantských princov. A to bol dôvod

na nespočetné cirkevné vojny s katolíkmi. Oranžské divadlo je najväčším rímskym divadlom na svete. Dokáže pojať až 9000 divákov. Zvyšok mesta sme už nestihli, lebo sa rozpršalo. A pršalo a pršalo. Deti spali až do Lyonu, kde sme sa vyšantili v morském akváriu.

Potom už ostávalo iba necelých 500 km. O polnoci sme boli doma a po uprataní o 2.00 aj v posteli. Moja „choroba“ pokračuje. Ak by som nevedela, myslela by som si, že mám maláriu. Milla si na výlete vypestovala „Hello Kitty posadnutosť“ a Arlan si objavil ruky, na ktoré si teraz stále škúli, keď si ich

približuje k tvári. Ale obaja to zvládli statočne. Prežili 3000 km v aute. Aj ja. Gratulujem si, zas a znovu.

- 1 – Skaly Les Mees
- 2 – La Roque Esclapon
- 3 – Peillon
- 4 – Jazero St. Croix
- 5 – Valensole (levandule)
- 6 – Kamenné Bories
- 7 – Opátstvo Senanque
- 8 – Roussillon
- 9 – Kemp v Camarque v St. Maries de la Mer
- 10 – Soľné kopce v Salin-de-Giraud